

DE GESCHENKEN VAN HET DWERGENVOLK.

EEN kleermaker en een goudsmid trokken samen de wereld door. Eens op een avond, toen de zon achter de bergen verdwenen was, hoorden zij in de verte muziek, die hoe langer hoe duidelijker werd. Het was geen gewone muziek, ze konden niet thuis brengen hoe die gemaakt werd, maar het klonk zoo liefelijk, dat de beide reizigers hun moeheid vergaten en met vlugge stap de richting van de muziek insloegen. Ze beklommen een heuvel, en daar zagen zij in het heldere maanlicht een heel troepje kleine kereltjes en meisjes, die elkaar bij de hand hielden en lustig en vroolijk in de rondte dansten. Ze begeleidden hun dans door een allerliefelijkst gezang, en dat was de muziek die de reizigers gehoord hadden.

In het midden van de kring zat een oud mannetje, dat een beetje grooter was dan de anderen. Hij droeg een bontkleurig gewaad, en een lange witte baard hing over zijn borst.

De reizigers bleven vol verbazing staan kijken naar de sierlijke bewegingen van het dansende dwergenvolkje. Toen keek de oude dwerg op en zag hen; hij wenkte hen toe om ook in de kring te komen staan, en het kleine volkje maakte dadelijk plaats voor hen.

De goudsmid, die een bult had, was nogal brutaal en liep dadelijk de kring in; de kleermaker was eerst wat verlegen en bleef aarzelend staan, maar toen hij zag hoeveel schik ze hadden, vatte hij moed en kwam ook in de kring. Toen sloot de kring van dansende dwergjes zich weer, ze zongen en sprongen nog lustiger dan te voren. Eensklaps haalde de oude dwerg een breed mes uit zijn gordel te voorschijn; hij sleep het tegen een steen, en voor dat de goudsmid er op verdacht was, had de dwerg hem beetgepakt en in een oogwenk zijn haar en baard afgeschoren; en daarna onderging de kleermaker hetzelfde lot. De twee jonge mannen waren eerst erg geschrokken; ze waren

bang dat de oude dwerg met het scherpe mes hen kwaad zou doen; maar die angst verdween spoedig, toen de oude hen vriendelijk op de schouder klopte, alsof hij zeggen wilde dat ze zich goed gehouden hadden, dat ze zich zoo gewillig hadden laten scheren en niet hadden tegengestribbeld. Toen wees hij naar een hoop steenkolen, die daar op de grond lag en hij beduidde hun door teekens, dat ze hun zakken daarmee vullen moesten. De beide reizigers gehoorzaamden, hoewel ze niet begrepen waar ze die steenkolen voor noodig konden hebben, maar de oude dwerg had het zoo duidelijk aangewezen, dat ze het niet konden laten. Daarna maakten ze een buiging voor de oude dwerg, knikten de dansers toe, en gingen verder om een huis te zoeken waar ze overnachten konden.

Toen ze de heuvel waren afgedaald en in het dal kwamen, sloeg de klok in de toren van het nabij gelegen klooster juist twaalf. Oogenblikkelijk hield het gezang op; alle dwergjes waren verdwenen en de heuvel lag stil en eenzaam in de maneschijs.

De beide reizigers vonden een herberg en wat stroo om op te liggen. Ze trokken hun jassen over zich heen, maar ze waren te moe om er aan te denken de steenkolen uit hun zakken te halen. Heel vroeg in de morgen werden ze al wakker, doordat er iets heel zwaars op hen drukte. Het waren hun volle zakken die zoo zwaar waren. Ze staken hun handen in de zakken om de steenkolen er uit te gooien; maar ze konden hun oogen niet vertrouwen toen ze zagen, dat hun zakken niet gevuld waren met zwarte steenkolen, maar met glinsterende goudstukken. En ook zagen ze tot hun even groote verbazing, dat het haar van hun hoofd en ook hun baard weer was aangegroeid.

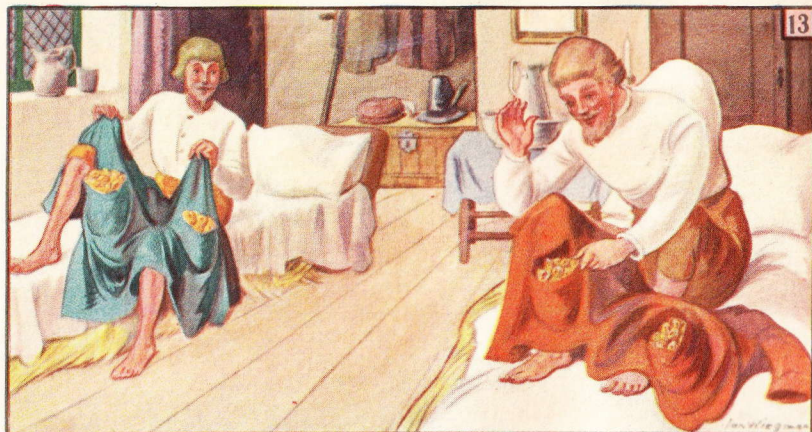
Nu waren ze beiden rijk. Maar de goudsmid, die hebzuchtig en brutaal was en zijn zakken beter had gevuld dan de kleermaker, was dubbel zoo rijk als zijn kameraad.

Als iemand die hebzuchtig is, veel heeft, dan wil hij nog veel meer hebben; en zoo was het ook met de goudsmid. Daarom stelde hij aan de kleermaker voor om nog een dag in dat dorp te blijven en

's avonds weer naar de heuvel te gaan, en nog meer steenkolen aan de oude dwerg te vragen. De kleermaker had daar geen zin in en zei: „Ik ben tevreden, ik heb genoeg om meester-kleermaker te worden, en met mijn lieve bruid te trouwen en gelukkig met haar te zijn.” Maar om zijn kameraad plezier te doen, stemde hij ten laatste toch toe om nog één dag te blijven, al wilde hij ook niets meer vragen.

Toen het avond werd, hing de goudsmid nog een paar zakken

over zijn schouders, om er maar veel in te kunnen stoppen en ging in zijn eentje op weg. Evenals de vorige nacht vond hij het kleine volkje weer aan het dansen in de maneschijn. De oude dwerg schoor weer zijn haar en zijn baard af en beduidde hem weer dat hij van de kolen nemen mocht. De goudsmid liet zich dat geen tweemaal beduiden; dadelijk stopte hij al de zakken van jas en broek vol, en ook de groote zakken die hij op zijn rug had meegenomen. Zoo kwam hij weer behouden in de herberg aan, ging op zijn bed liggen en dekte zich toe met zijn jas en met de zakken vol steenkool. Hij dacht: als vannacht het goud me begint te drukken, dan heb ik er dat wel voor over. Zoo sliep hij in met het prettige gevoel, dat hij de volgende morgen als een schatrijke man ontwaken zou.

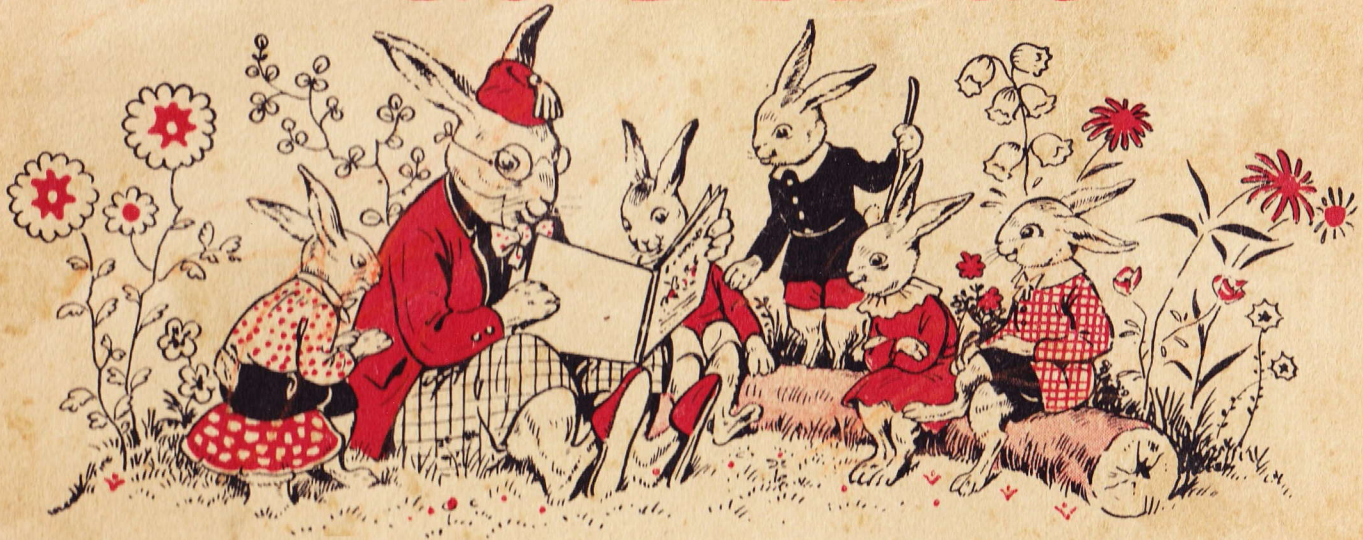
Maar ze konden hun oogen niet vertrouwen

Schoor weer zijn haar en baard af.

Maar toen hij 's morgens wakker werd en opstond om zijn zakken uit te halen, werd hij onplezierig verrast, want al schudde hij de zakken nog zoo uit, er zaten alleen maar zwarte steenkolen in en niets anders. „Gelukkig heb ik toch nog het goud dat ik de vorige nacht gewonnen heb,” dacht hij, en hij haalde dat te voorschijn. Maar o wee! wat was hij teleurgesteld toen hij zag dat dat alles weer in steenkolen veranderd was. In wanhoop greep hij met zijn zwart geworden handen zijn hoofd beet, en nu voelde hij dat zijn heele hoofd kaal was. Maar zijn ongeluk was nog niet ten einde: daar merkte hij dat hij behalve de bochel op zijn rug, er nog een even groote op zijn borst bij gekregen had. Nu begreep hij dat dit de straf voor zijn hebzucht was geweest en hij begon hard te huilen. Zijn kameraad, de kleermaker, werd er wakker van; hij was een goedgehartige jongen en probeerde zijn makker te troosten door te zeggen: „Je bent mijn metgezel op onze tocht geweest en je blijft bij mij en kan de helft van mijn schat krijgen.” Hij hield woord, maar de goudsmid moest toch zijn leven lang de beide bochels dragen en altijd een muts opzetten om zijn kaal hoofd te bedekken.

Sprookjesboeken van Vader Haas

NAVERTELD DOOR FELIX ORTT MET PRENTJES VAN JAN WIEGMAN

ZESDE BOEKJE

UITGAVE VAN HAAS' AZIJNFABRIEKEN N.V.

— HAARLEM —

Sprookjesboeken van Vader Haas

ZESDE BOEKJE

Sprookjes van Grimm, voor de kleintjes naverteld

DOOR

FELIX ORTT